

Jeppes Juhl er vred over den måde, danske medier fungerer på: 'Jeg synes, at holdningen generelt i medierne er virkelighedsfornægtende og kvalmende politisk korrekt. Vi lider af en kulturel relativisme. Alt er lige godt. Der er ikke en leder eller journalist i Danmark som siger: Hør her, vores kultur er bedre. Vores kultur er bedre,' siger han. Foto: Sille Veilmark

lavede et tre timer langt researcharbejde. Jeg lægger mig ned og siger: Jeppe Juhl beklager. Men vi har to journalister og får nul kroner i støtte. Vi har ikke ressourcer til at dokumentere alt, hvad vi påstår. *Nature of the beast*. Men i de store medier, der bliver lavet så mange fejl. Skal vi tage en? Skal vi tage en? Du må ud til Ritzau, som laver monster *fake news*»

otl@information.dk

Information har efterfølgende bedt Jeppe Juhl dokumentere, at der har været en eksplosion i antallet af angreb mod jøder i Frankrig fra 2000 til 2016. Jeppe Juhl har sendt links til en række artikler, som ikke handler om udviklingen i perioden, men om udviklingen fra 2013 til 2015. Siden 2000 har tallet svinget mellem omkring 500 og 1.000 tilfælde ifølge *Commission nationale consultative des droits de l'homme*. Der har både været år med stigninger og år med fald. Information har talt med lektor i historie ved RUC Jakob Egholm Feldt, som blandt andet forsker i antisemitisme. Han siger, at tallene fra CNCDH samt det franske indenrigsministerium rapporterer status quo eller et mindre fald i antisemitiske hændelser de sidste par år, men at der kan være et ubekendt mørketal. Derudover påpeger Jakob Egholm Feldt »mange franske jøder sig usikre, og der er en del migration«.

Det er blevet farligere at være jøde i Europa.«

– Men bør man som medie ikke dokumentere det udsagn i en historie? »Jo, og super ærgerligt. Super ærgerligt, at vi i en citathistorie ikke

Freelancerens lykkelige lod

Filosoffen Anders Fogh Jensens vilde tekst om prekariatet er blevet til den kloge og sanselige teaterforestilling 'De Danser Alene' hos Mammutteatret

Af Anne Middelboe Christensen

Teater handler altid om mennesker. Men jeg har aldrig før oplevet en forestilling som *De Danser Alene*, der udelukkende handler om den slags arbejdsmenneske, jeg selv er: Freelanceren. Eller som det hedder så fint lige nu: et medlem af prekariatet.

Altså den medarbejder, der kun hyres og stykbetales, når der er brug for det. Den, der betales mindre end de fastansatte. Den, der aldrig melder sig syg. Den, der fyres, hvis der ikke er tilmeldt studerende nok. Etcetera. Eller for at inddrage mig selv: Universitetsunderviseren og teateranmelderen ...

Kyniske brud

Det er filosofen Anders Fogh Jensen, der har kastet sig ud i rollen som dramatiker med teksten til *De Danser Alene*. Han kalder det et 'lærestykke', og han har tydeligvis skævet til Brechts undertrykkelsesdramatik.

De Danser Alene er blevet hamrende underholdende. Den handler om en ung, kvindelig arkitekt, der prøver at få et job, og Mammutteatrets dramatikerdramaturg Claus Flygare har formet både tekst og forestilling, så den er endt som en sand Mammutteater-forestilling – fuld af humoristisk sanselighed og politisk indignation. Og instruktøren Egill Pálsson har fået skue-

spillerne til at lege med tempo og kyniske brud. Derved skaber spillet den følelsesløshed, som freelanceren udsættes for. Som det lyder: »Atypisk ansættelse – det er helt normalt«.

Den unge skuespiller Katri Greis-Rosenthal står mutters alene – på en scene så kridhvid som lærredet hos en reklamefotograf. Her skal hun sælge sig selv og sit arkitektprojekt. Det kræver netværk og receptionssnakke – og formodentlig også sex.

Henrik Birchs selvfede noget-for-noget tegnestueboss er så klam, når han åbner sin skjorte, at man er ved at få kvalme. Og Tina Gylling Mortensen er tindrende veloplagt, når hun som gymnasierektor tilbyder en underviserkontrakt uden opsigelsesvarsel. Både Birch og Mortensen kan freelancerlegen. De formår at udtrykke et nej med

en enkel nakkedrejning. Birch er ublu. Mortensen faker forståelse. Men de er lige perfekte i deres modbydelighed, når de tilbyder job som 'fast fuldtidsfreelancer'. Smilende.

Dér står så den kønne Katri Greis-Rosenthal. Hun er så tynd og skrøbelig i sit designertøj, at det også billedligt bliver hæsligt at opleve, hvordan hun sælger ud af sine ideer og sin krop, mens hun mentalt går til grunde. 'Hellere misbrugt end ubrugt' lyder omkvædet. Til sidst er hun så bleg som en strandvasker.

Den kække Thue Ersted Rasmussen spiller hendes frihedssøgende kæreste. Han vil ikke binde sig. Han vil hellere bare være i nuet. Freelancertankegangen er åbenbart krøbet med helt ind i parforholdet. 'Alt kan ske' lyder den pæne floskel for at svigte.

Skurke og ofre

De Danser Alene er sæsonens mest overraskende sanseteater. De fire Mammut-skuespillere glider ind og ud af skurkeroller og offerroller med blændende præcision. Alt foregår i et visuelt univers, hvor simultane video-projektioner af freelancerens ansigt blæses op i så stort format, at ansigtet egentlig opløser sig selv. Hyperæstetisk.

Men bare rolig. *De Danser Alene* er ikke freelancerens offerdans. Forestillingen er bare en spillevende og sarkastisk sansfortolkning af freelancerens hverdagsdans. Lige nu.

amo@information.dk

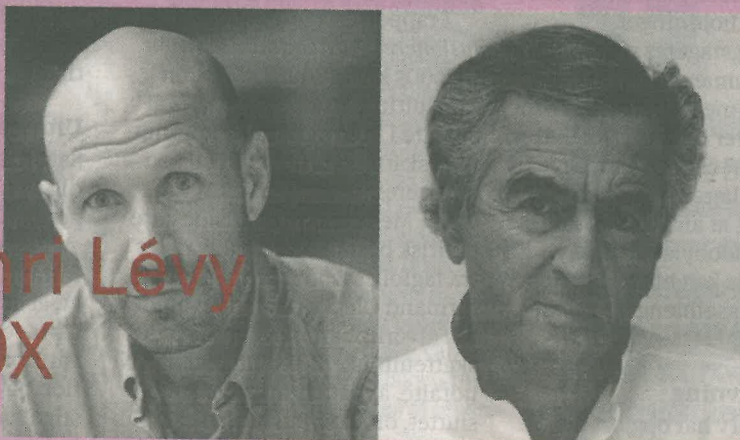

De er lige perfekte i deres modbydelighed, når de tilbyder job som 'fast fuldtids-freelancer'. Smilende

'De Danser Alene'. Tekst: Anders Fogh Jensen. Scenografi: Egill Pálsson. Dramaturgi: Claus Flygare. Mammutteatret i co-produktion med Nørrebro Teater. På Rialto Teatret. Til 25. marts 2017.

CPH:DOX*
16.03 – 26.03 2017

Mød Bernard-Henri Lévy
i aften på CPH:DOX

Mød den franske filosof, forfatter og filmskaber Bernard-Henri Lévy i samtale med Adam Holm i aften på Bremen Teater til visningen af storfilmen 'Peshmerga' og verdenspremierer på Lévy's nye film 'The Battle of Mosul'

Kl. 18:00: 'Peshmerga' (film) + talk
Kl. 20:00: 'The Battle of Mosul' (film)

cphdox.dk/program